

40 Év
missziós munka

Menjetek el az egész világba...

Sok az aratnivaló...

Bepillantás a biblia nézete szerint

E. Frank

Misszionáriustól

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz“
(Zsid. 13, 8)

Körlevél

2005 December

Bepillantás a múltba, jelenkorba és a jövőbe

Szeretett kedves testvérek és testvérnők az Úrban, szeretett barátaim, teljes szívemből köszöntelek titeket az Igével az Apostolok Cselekedete 20:26-27 Igével.

„Ezért bizonyoságot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindenki vére-től tiszta vagyok. Mert nem vonakodtam attól, hogy hirdessem nektek Isten teljes üdvhatározatát.“

És az Igével a Jelenések 1:4-el: **„Kegyelem néktek és békeesség attól, aki van, és a ki volt, és aki eljövendő ...“**

Aki Isten tervéről ír az emberiségre vonatkozva, annak összevonóan tájékoztatást kell adnia a múlt-, a jelen- és a jövőbeniekről. Ami Isten országában a múltban történt, azt követi az, ami most történik, és ezt pedig az követi ami még ezután fog megtörténni. Isten igazi gyermekei, akik a Szent Szellemtől lettek vezetve, mindig részesültek abban, amit Isten az ő idejükben tett. Ők be tudták osztályozni a múltat, alá tudták rendelni magukat a jelenkori isteni üdv-cselekvésnek és egy világos megértést tanúsítanak, az ígéretekre alapozva arról, ami a jövőben fog történni.

Például: aki elfogadta Keresztelő Jánost mint Isten küldöttét (János 1, 6-7), annak nem esett nehezére, a Jézus Krisztus szolgálatát felismerni. Az útkészítőnek az volt a feladata, hogy az Ószövetség hívői szívét az Újszövetség gyermekei hitéhez vezesse (Luk. 1, 16-17). A farizeusok és az írástudok nem hagyták magukat Keresztelő Jánostól megkeresztelni, ezáltal pedig nem rendelték alá magukat Isten akaratának és így elutasították maguktól az isteni üdvhatározatot (Luk. 7, 27-30). Ezért nem lett semmi részük abban, amit Isten az újtestamentomi gyülekezet megalapításával kezdett el és amit azóta végzett el. Ők megmaradtak „halálőszíntén“ az ő vallásos hagyományukban, ők maguk nem mentek be az Isten országába, sőt mi több, útjukat állták és visszatartották a népet onnan. Ez így volt az egész múlt idő folyamán, amikor Isten valamit cselekedett a földön. Ez így is marad az idő végéig. Mivel ők annakidején nem ismerték fel Isten kegyelmi meglátogatásának idejét, bekövetkezett nyomban Isten büntető ítélete, mint ahogy ezt maga az Úr a Lukács 19, 41-44-ben mondta ki.

Negyven év – egy bibliai időszak

Úgy Mózes életében, az Ótestamentum legnagyobb prófétája életében, mint Dávid életében, Izráel különösen megáldott és felkent királya életében – mindkettőjüknél kitűnik egy negyven éves időszakasz, amely folyamán Isten akarata különösen kinyilvánult úgy az Ő szolgálói - mint az Ő népe életében. Mindaz ami Isten üdvhatározata szerint történik, legyen az Izráellel vagy az Újtestamentumi gyülekezettel kapcsolatosan, Isten eleve meghatározott terve szerint történik és éppúgy eleve elrendelte mindazokat is, akik részt vesznek abban. És így mindig beteljesedik: „A kiválasztottak pedig elérték.“ (Róm. 11,7).

Már a világ megalapítása előtt, még a kezdet előtt, mielőtt elkezdődött volna az idő, kitűzte Isten az Ő megváltási tervét. De hiszen Ő már akkor tudta, hogy az Ő első, tőle alkotott fia Ádám, elfog az ő hústestében esni. Így el kellett határozni, hogy az Ő elsőszülött fia, megjelenjen hústestben, mint második Ádám, ahhoz hogy minket a bűneshől és a haláltól megmenten, ami az egész emberiségre kihatott. Ádám az Isten képmására lett alkotva (1.Mózes 1, 27; 1.Mózes 5, 1); Krisztus az Isten hasonmása volt (2.Kor. 4, 3-6; Zsid.1, 3).

Általánosan ismert a tényállás, hogy az elmúlt ötszáz év óta, a reformáció átöröszése óta, hirdelve van az Evangélium. A különböző ébredési mozgalmak, amelyek azóta bekövetkeztek, valamennyiszer egy új kezdetnek számítottak és már a következő ébredési mozgalom előkészítésére szolgáltak. Száz évvel ezelőtt bekövetkezett újra egy új kezdet: a nagy pünkösdi ébredési mozgalom, amelyben Isten Szelleme hatalmas módon működött. Pontosán hatvan évvel ezelőtt, újra egy új kezdetet indítványozott Isten 1946 május 7-én a William Branham természetfölötti elhívása által. Ezután az idők legnagyobb üdvösségre vezető ébredése következett gyógyulási kísérekkel, amely különböző mozgalmakban tovább folytatódott az Isten emberének hazamenetele után is (1965 dec.24).

Mivel kegyelemből személyesen részem lett abban, amit Isten erre az időre megígért és a jelenben végez, meg szeretném világítani az isteni üdvörténettel összekötő elmúlt negyven évet. Teljes köszönettel tekintünk vissza arra, amit a mi hű Urunk ebben az időszakban, amely az én élettörténetemet is belevonja, az Ő népe között tett. A később hozzájötteknek is joguk van megtudni, hogy milyen volt ez az új jellegű kezdet és milyen ennek csodálatos folytatása. Nekem tíz éven át személyes kapcsolatom volt Branham testvérrel és nagyon jól ismerem az Ő elhívását és kiküldetését is. Ő egy Istentől küldött emberként ment be a történelembe és az általa hirdetett - Ígére megalapozott üdvüzenet - megelőzi a Jézus Krisztus második eljövételét, pontosan úgy, amint ki lett neki 1933 június 11-én jelentve, még akkor is ha ez számos ellentmondásba ütközik. Ha én bizonyos átélésekre vonatkozom és a bekövetkezett eseményekre utalok, akkor ezt kimondottan azért teszem, hogy mindenki megtudja: Isten a jelen időben is igazolta és igazolja magát.

Először is abban a nagy kiváltságban lett részem, hogy részt vehettem Karlsru-

he-ban az ő összejövetelein 1955 augusztus 13-tól egész 19-ig. Ez egy különös élmény volt számomra és az első naptól kezdve meg voltam győződve arról, hogy senki sem teheti magától ezeket a műveket amelyek itt végbemennek, hacsak nem Isten van vele és Ő maga viszi véghez ezeket. A valóságban nyomban megtörtént, hogy a vakok visszanyerték szemük világát, a bénák lábra álltak és járn tudtak és a betegek meggyógyultak stb. Kegyelemből részem lehetett abban, hogy szem- és fültanúként átéljem a bibliai napokat az apostolokéhoz hasonlóan. Minő áldásos idők! Én magam 1953 óta prédikáltam, de ezeken az összejöveteleken saját szememmel láthattam, hogyan igazolja magát Jézus Krisztus minden este, mint tegnap, ma és mindörökké ugyanaz és meg akartam tudni, hogy ez az ember mit hisz és tanít, mert hiszen láttam, hogy Isten vele van.

Előttem ismert dolog volt, a különféle hit és tanításmód. Annál fontosabbá vált számomra megismerni most az „igazi Evangéliumot“ és az „igazi tanítást“, amit Isten szemem előtt ilyen hatalmasan igazolt. Ettől a vágytól úzve, részt vettem a nagy „Voice of Healing“ –konferencián Dallas-ban, Texas, USA-ban, amely 1958 júni 6-tól egész 15-ig lett Gordon Lindnay-tól kitűzve. A délelőtti és a délutáni összejöveteleken világismert evangélisták beszéltek, de az estéli összejöveteleken Branham testvér volt a főbeszélő. Így lehetőségem volt egy összehasonlításra, és ehhez elég volt már az első három nap, hogy világosságot nyerjek.

Mint ahogyan az Úr emberfiaként látomásokat látott afelől, aminek meg kell történnie – „...*a Fiú önmagától semmit sem tehet, csak ha látja, hogy mit tesz az Atya...*“ (János 5, 19-20) – , így Branham testvér is látta látomás által azt, ami az illető személyt érintette, akiért ő imádkozott. Ha tehát az illető személyt egy látomásban meggyógyulva látta, akkor minden habozás nélkül bátorsággal ki tudta mondani, attól eltérően milyen betegségben szenvedett, isteni teljhatalommal parancsolóan: „Gyógyulj meg! Légy meggyógyulva a názareti Jézus Krisztus nevében! A te hited meggyógyított téged.“ És ez megtörtént helyben! Ezen egyedi szolgálat által beteljesedett betű szerint az, ami a János 14, 12-ben áll írva: „*A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekedtem.*“ Milliók átérték a húsz év eltelte alatt 1946 és 1965 között. A tényeket és valóságot ugyan elutasíthatja valaki magától, ám letagadni nem lehet. Ami Branham testvért az összes többi evangélistáktól megkülönböztetett, az az ő szolgálatainak isteni legitimációjában rejlett.

Egy estéli összejövetel előtt Dallas-ban, kerestem a Branham testvérral való beszélgetést és azt mondtam neki a beszélgetés folyamán: „Branham testvér, felismerem, hogy te egy Istentől küldött ember vagy. Én látom a különbséget közötted és az összes többi evangélisták között. Szeretném megtudni, hogy mit hiszel és tanítasz.“ Egy „küldetésről“ halvány fogalmam sem volt még abban az időpontban. Válassza így hangzott: „Menj el Leo Mercier-hez: ő az, aki hangszallagra rögzíti a prédikációkat. Kérd meg őt, hogy adjon azokból valamennyit neked...“ A beszélgetés végén azt mondta: „Frank testvér, te vissza fogsz térni Németországba eme „küldetési-üzenettel.“ A következő nap odamentem Mercier testvérről és kaptam

öt hangszallag-prédikációt tőle. Ő azt mondta nekem: „Frank testvér, ha meghallgattad a prédikációkat és még többet is szeretnél ezekből, akkor tudassad velünk.“ Az én válaszom az volt: „Itt van a címem: küld el nekem az összes prédikációkat amelyeket Branham testvér tartani fog.“ Így elküldték nekem az összes prédikációkat 1958 óta, amelyeket Branham testvér az Egyesült Államokban tartott.

Az én elhívásom 1962 ápr. 2-től mindazoknak ismert, akik otthonosak a végidőre vonatkozó „üzenetben“. Éppenúgy az is, hogy ezt maga Branham testvér a BanksWoods és Fred Sothmann testvérek jelenlétében, akik mindketten még élnek, 1962 dec. 3-án igazolta és hogy Isten maga több mint negyven éven keresztül igaznak bizonyított.

A beszélgetés végén azt mondta Branham testvér: „Frank testvér, az eledel amit el kell tárolnod, az ezidőre kijelentett és kinyilatkoztatott Íge... De várj még a kiosztással, amíg megkapod az egészet...“ Meg kell vallanom: a válaszokból, amelyeket eddig kaptam tőle, ez volt az érthetetlen rész számomra. Én számoltam azzal, hogy az én munkába állásom ideje eljött. A tényállás, hogy nekem még várnom kell, nagyon elkeserített. Csak később világosodott fel előttem, hogy a várás csak a szolgálat *második* részére vonatkozott, ugyanis az eledel kiosztására, amit Branham testvérnek még ell kellett tárolnia, de nem az *első* részre: városból városba menni Isten Ígéjének hirdetésével.

A beszélgetés folytatódott. Egyszerre nagyon csendes lett Branham testvér és átmenet nélkül ezt mondta: „Frank testvér, a Pál Jeruzsálembé való utazása ne okozzon neked többé gondot: ez Isten akaratában volt.“ Évek óta foglalkoztatott és érthetetlen volt számomra, Pál jeruzsálemi templomba menetele: egy fogadalmat letenni, a törvény szerint a tisztulási szertartást kifizetni, úgy önmagáért mint az őt kísérőkért stb. (lásd Ap.Csel. 21. részét). Mivel ez egyenesen ellentétben állt azzal, amit ő átélt és prédikált. Valamikor sok évvel ezelőtt azt mondtam magamban: „Pál, ha találkozom veled a mennyben, kikérdezek efelől.“ Természetes, hogy az említett beszélgetés folyamán, egyáltalán nem is gondoltam erre. Ám Isten, aki mindent tud, felfedte ezt az Ő prófétájának. E beszélgetés során még arról is beszélt Branham testvér, hogy David DuPlessis testvérral együtt el szeretne még Németországba is jönni, ha Isten is úgy akarja, ami sajnos nem vált többé valóra.

Ami Németországot érinti, már régóta foglalkoztatott az a kérdés, ha netalán Németországot valamilyen átok terheli, a harmadik Birodalomban megölt 6 millió zsidók miatt, mint ahogy ez a háború után a keresztyéni és szabadkeresztyéni körökben ismételtelen felvetődött. Én feltettem neki ezt a kérdést amire ő spontán azt válaszolta: „Nem, Németországot nem terheli átok. Isten csak azokat fogja felelőségre vonni és elítélni, akik ama szörnyű tetteknek megtevői és végrehajtói voltak.“ Azonkívül meg akartam Branham testvértől tudni, ha én is imádkozhatok a betegekért. A válasz újra nagyon közvetlen volt: „Frank testvér, téged Isten rendelt el az Ő szolgálatára, és valamennyien akik az Evangélium hirdetésére lettek elrendelve, arra is el lettek rendelve, hogy a betegekért imádkozzanak. Ez ugyanannak a misszióparancsnak egy része.“

Ezután megkérdezett Branham testvér, ha szeretnék-e helyette Los Angelesben a teljes Evangélium kereskedőjéhez beszélni. Ő el volt foglalva a család Tucsonba való átköltözésével, ami január elejére volt várható, és emiatt nem tudott egyúttal Los Angelesbe is lenni. Ő telefonált Demos Shakariannal és tudósította őt, úgy hogy én voltam december 10-én a „Clifftonó s Cafeteria“ –ban a főszonok. Branham testvér beszámolt nekem Henry Martinról is Edmontonból, aki éppúgy mint mi Németországban, egy kis csoporttal, akikhez németnyelvűek is tartoztak, hangszallag-prédikációkat hallgatnak. Így tovább utaztam Los Angelesből Kanadába és meg lettem hívva Martin testvér által a német nyelvű testvérek házába. Ebből kifolyólag alakult ki később a lehetőség, a mi röpiratainkat angol nyelven közhírré tenni és az egész világba szétküldeni.

Új kezdet

Anélkül, hogy értesítve lettem volna a Branham testvér 1965 december 24 –i hazamenetele felől, láttam az említett napon, amint fel lett egy felhőben véve. Ebben az élményben azt mondtam: „Branham testvér, de hiszen te nem vagy az Emberfia, miért látlak téged a felhőn?“ Amint később megtudtam, ez éppen abban az időpontban volt, amikor Branham testvér felvetetett a dicsőségbe. 1966 január elején közölte velem Armbruster testvér Pennsylvaniából, USA, egy levélben, hogy Branham testvér 1965 december 24 – én, hat nappal egy autobaleset után, hazament. Röviddel ezután megtaláltam a bibliában, hogy nemcsak a mi Urunkról áll írva: „...**egy felhő felvette Őt...**“ (Ap.csel 1, 9), hanem a két prófétáról is a Jelenések 11 –ből: „**És felemeltetének az égbe felhőben;**“ (12. v.). Fokozatosan kivilágosodott előttem, hogy az üdvtörténelem legfontosabb szakaszában találtatunk.

Isten Szelleme különös módon működött 1965 / 1966 szilveszter imaóráján közöttünk. Pontosan 120 személy volt összegyűlve és mindenki érezte Isten jelenlétét. Az ÍGY SZÓL AZ ÚR által a következő szavak intéződtek hozzám: „Én szolgám, a kezedbe adtam a kardomat!“ Meg kell vallanom, először visszautasítottam bensőmben ezt a kijelentést, de azután azonnal arra gondoltam, hogy a kardot az Úr Branham testvér kezébe helyezte. Az ő hazameneteléről még mindig nem tudtunk semmit. Majd csak később ismertem fel, hogy az Úr Isten valójában rám bízta az Ő kardját, a Szellem kardját (Ef. 6, 17), ugyanis az Isten Ígését, úgy amint már az elhívátásomnál kimondotta vala: „Én el foglak küldeni más városokba az Én Igémet hirdetni...“

1966 január 19 –én át lettem helyezve Szellemben egy nagyon nagy gyülekezeti terembe. Egyik oldala egy szilárd építmény volt egy katedrális empórával, a többi része az építménynek kerek volt mint egy sátor. Én az empórán ültem és figyeltem, hogyan özönlik egy nagy népcsoport a terembe. Aztán elhelyezkedett mindenki, és a rendezők akik egy pántot hordtak a karukon, le és fel jártak a középfolysón. Ezt követően láttam, amint Julius Stadsklev testvér, Branham testvér közeli barátja, felnézett az emelvény elől hozzám és hallottam amint kimondja:

„Frank testvér, elérkezett a te időd. Gyere le.“ Én felálltam és lementem: a lépcső nyitott volt a sátor felé, úgyhogy a sokezer összegyűlt tömeg jól láthatott engem. Elindultam az emelvény felé és ott állva a következő szavakat hallottam: „Mi nem Keresztelő Jánosért vagyunk itt, hanem azért, mert William Branham, az Isten prófétája, el lett tőlünk véve.“ És hirtelen felszólított egy hang: „Fordulj te a tömeg felé, amely összegyűlt, és szólj hozzájuk: „Imé az Úr visszajövele nagyon közel van!““ És így a látomásban a sátorban összegyűlő népcsoporthoz fordultam és tovább adtam azt, amivel meg lettem bízva.

Ezt követően elérkezett 1966 ápr. 11-e: az a nap, amelyen Branham testvér holt maradványa a sírba lett temetve. Számomra ez egy olyan gyásznap volt, amelyet még ilyen módon soha másodszor nem éltem át. A „Hígyjél csak...“ kórust nem tudtam az összegyűltekkal együtt énekelni, amely majdnem egy órán át lett énekelve, mivelhogy bensőmben annyira el voltam érzékenyülve. Sírtam, imádkoztam és újra és újra feltettem a kérdést az Úrnak: „Mond meg nekem, hogyan készüljön el a menyasszony-gyülekezet ama szolgálat nélkül, amelyet Te ajándékoztál?“ Számomra úgy tűnt, hogy ezen a napon a világ összeomlik.

Ugyanaznap végén, amikor a szálloda-szobámba visszatértem és teljesen kimerülten leültem, hirtelen úgy éreztem, mintha egy nagy teher lett volna rólam levéve. A mély elkeseredettséget egy kimondhatatlan öröm váltotta fel, igenis Isten békéje érezhetően teljesen eltöltött és így szólt a szívemben: „Most elérkezett a te időd, a szellemi eledelt kiosztani.“ Isten gondoskodott mindenről jó előre. Egyedül Ő az, aki meghatározza egy szolgálat kezdetét, folytatását, végét és – hogyan is lehetne másképp – a beálló szolgálat kezdetét és folytatását is. Amilyen felfoghatatlan volt annak idején a Keresztelő János halála az akkori hívők számára, olyan felfoghatatlan volt a Branham testvér hirtelen halála is sokaknak. Mindazonáltal ők mindketten végrehajtották a megbízásukat; az egyik a Jézus Krisztus első eljövetele előtt; a másik, aki az isteni üzenettel a mai időre lett elrendelve, a Jézus Krisztus második eljövetele előtt.

A következő nap összehívtam a testvéreket és közösen megállapodtunk abban, hogy a Branham testvér prédikációi, amelyek addig csak hangszallagon léteztek, nyomtatott kiadásban is terjesztve legyenek. Roy Borders testvér késznek nyilatkozott, felvállalni ehhez a felelőséget.

Péternek sem volt könnyű a döntő órában kimondani: „**Atyámfiak, férfiak, ti tudjátok, hogy régtől fogva engem választott ki Isten közületek, hogy az én számból hallják a pogányok az Evangélium ígését, és higgyenek.**“ (Ap.csel.15, 7). Jakab igazolta amit Péter mondott, azzal a fontos magyarázattal: „**Simon elbeszélte, hogyan gondoskodott Isten először arról, hogy a pogányok közül népet szerezzen az ő nevének. És ezzel egyeznek a próféták szavai, ahogyan meg van írva...**“ (14-15 v.).

Így Isten eleve elrendelése alapján, én lettem méltatva, az igazi üzenetet **kezdetből fogva** az egész világon terjeszteni. Ennélfogva egyrészt Isten eredeti Igéjének hirdetéséről van szó és másrészt a szellemi eledel kiosztásáról, Isten ez időre

lefektetett és kinyilatkoztatott Ígéről.

Branham testvérrel szoros kapcsolatban voltam életének idején. Az amerikai testvérek nem léptek addig európai területre. Így Isten vezetése folytán, a három nyelvismeretemmel én lettem mindenki számára az összekötő láncszem minden más országban. Nem létezik Kontinens a földön, ahová ne vittem volna el az isteni üzenetet. Maga az Úr Isten nyitotta meg az ajtókat és a szíveket. Már 1963-ban szolgáltam az országunk különböző városaiban. 1964-ben utaztam először Angliába, aztán Indiába, Jordániába és Izraelbe. 1965-ben Nyugateurópában folytattam a szolgálatot; így 1966-ban összejöveteleket tűztem ki Belgiumban, Hollandiában, Németországban, Svájcban és Ausztriában.

A következő tíz évben 86 országot utaztam be, a további tíz évben már 120 fölé nőtt a beutazott országok száma. Az egész földön elsősorban a Jeffersonvillei címet adtam az összejöveteleken a testvéreknek, abból a célból, hogy Branham testvér kinyomtatott prédikációit angol nyelven kapják meg. A hetvenes évek elején úgy vezette az Úr, hogy Don Bablitz testvér egy kis csapattal együtt szétküldte az egész világba a Branham testvér prédikációit Edmontonból, Kanada. Ez volt az a testvér, aki most Whitehorse- Kanadában lakik, aki ama bizonyos szombat délelőtt a hetvenes évek közepén hozzám jött egy beszélgetésre. Lenyűgözve attól a ténytől, hogy számos testvérek a világ valamennyi tájairól ahol missziózni voltam, megrendelték a Branham testvér prédikációit, váratlanul ezt mondta Bablitz testvér: „Frank testvér, a Branham testvér elhivatása és szolgálata megtalálható a bibliában. Hogy áll a *te elhivatásoddal és szolgálattoddal*, amely most világszerte történik? Megtalálható ez is a bibliában?” Én fanatizmustól tartottam, leintettem és azt mondtam: „Kérlek fejezd be ezt! Hogyan lenne az én szolgálatom a bibliában megalapozva? De hiszen ez nem megy!” Azután befejeztük beszélgetésünket, rábízva az egész világra kiterjedő művet Isten kegyelmére.

És ismét váratlanul történt: A következő reggelen, a nap már besütött a szobámba, jobb fele nyulok, hogy a bibliámat az éjjeli szekrényről levegyem, amikor az Úr ezeket a szavakat intézi hozzám: „Én szolgálom, a Máté 24, 45-47 versek alapján arra rendeltelek el, hogy az eledelt szétosszad!” Erről az Ígéről még soha addig nem prédikáltam sőt az addigi időpontig még azt sem tudtam, hogy az Úr szájából hangzottak el ezek a Szavak, nem beszélve arról, hogy ez most még én-rám is vonatkozott. Ezekután elolvastam ez Igeverset és meg voltam lepődve az „okos” (ném. ford. eszes szolgálta) kifejezésen, akit Isten maga nevezett ki arra, hogy az „Ő szolgálása” fölé helyezze őt, kellő időben szétosztani nekik az eledelt. Most az Úr maga intézte hozzám ezeket a Szavakat. Hogy ez mire vonatkozik, azt a 2. Kor. 9,10-ben fejezi ki Pál az ő munkatársához Timóteushoz: „**Ha ezeket tanítod a testvéreknek, dicséretre méltó szolgálja leszel Krisztus Jézusnak, mert táplálékul vetted magadnak a hit és az igaz tanítás Igéjét, amelyeket mérőszinorúl vettél magadnak.**“ (1.Tim.4, 6).

Előbb el kell olvasni ebből a fejezetből az első öt verset, amelyekben le van írva az utolsó idők katasztrofális állapota, az *igaz* hittől való totális elesés a félre-

vezető szellemek és tanítások által, amelyek démonoktól erednek, ahhoz hogy fel-
érjük ésszel minő hangsúly és minő nagy jelentőséggel bír a tiszta tanítás, amely
egyedüli mérőszinor számunkra! Elérkezett az idő és ez az Igeszakasz betelje-
sedik mindkét területen! Ez a szolgálat először is a szolgáló testvérek ellátására
vonatkozik, hogy Isten kinyilatkoztatott beszédével a bibliai szabályszerűséghez
viszonyodva, az Úr népét is részesítsék az Ige asztaláról. Lényegében két feladat-
kört kell tekintetbe venni: az egyik az eledel eltárolására vonatkozik, amely az
élet fenntartására fontos, a második egy egész más munkaterületre vonatkozik,
vagyis az előkészített eledel szétosztására, elrejtett mannaként a szellemi éhség
csillapítására. De hiszen Isten maga mondta: **“Jön majd olyan idő - így szól az
én Uram, az ÚR. -, amikor éhséget bocsátok a földre. Nem kenyérre fognak
éhezni, és nem vízre fognak szomjazni, hanem az Úr Igéjének hallgatására.”**
(Ámosz 8, 11).

És egész biztosan nem véletlen, hogy közvetlenül ezután a Máté 25. fejezete
következik az éjféle kiáltással: **„Ímé jön a vőlegény! Jöjjetek a fogadására!”** De
hiszen ez az utolsó időre szóló üzenet közvetlenül az okos szűzekhez van intézve.
Csak aki a menyasszony-gyülekezethez tartozik, fogja elfogadni, amit üzen a
Vőlegény az Ő Igéje által, amely által élünk. Az okos szűzek készenléte szoros
kapcsolatban áll az Istentől elrendelt szolgálattal. Ma nyilván kimondhatom, ami
a 2. Kor. 11, 2-ben áll: **„Mert Isten féltő szeretetével buzgólkodok irántatok:
mivel egyetlen egy férfinak jegyeztelek el titeket, hogy tiszta szűzként állít-
salak benneteket a Krisztus elé.”**

A maga Istentől elrendelt szolgálat, mindkettőt magába foglalja: az Isten örö-
kérvényű szavának hirdetését és a szellemi eledel szétosztását, amely végered-
ményben a menyasszony-gyülekezet bevezetésébe fog torkollani. Én nem va-
gyok a Branham testvér sem a Pál Apostol egyoldalú szócsöve. Isteni elhivatásom-
nál és felhatalmazásánál fogva csak Isten szócsöve lehetek, Isten üdvhatározatát
és a mindent önmagába foglaló Evangéliumot úgy hirdetni, amint Pál apostol és
Branham testvér is prédikálták. Számból soha senki nem fogja hallani: „A próféta
ezt mondta vagy a próféta így mondta!“ Engem nem hívtok el Pál a szolgálatra,
sem Branham nem nevezett ki, hanem a feltámadott Jézus Krisztus, ugyanaz aki
őket is elhívta. Számból egész a végig Isten hamisítatlan Igéje fog elhangzani,
a különböző magyarázatok és fejtegetések egyikét sem akarom még megemlíteni
sem, ez iszonyúság számomra, mivel ÍGY SZÓL AZ ÚR: „Szellemem, amely
rajtad nyugszik, és Igém, amelyeket szádba adtam, ne fogyjanak ki a szád-
ból, ... – mondja az ÚR.” (Ézs. 59, 21).

Isten egy szolgájának sem volt beleszólási joga az Ő intézkedéseibe, közülük
egy sem lett megkérdezve, hogy legyen kedves az Úrnak szolgálni. Isten maga
hozza létre határozatait az Ő országában és az Ő gyülekezetében az emberektől
függetlenül. Közismert mindenki számára, hogy Pál Apostol egy különleges szol-
gálattal lett megbízva a gyülekezettel kapcsolatosan. Háromszor van utalás téve az
Apostolok Celekedetében az ő elhivatására, éspedig az Apostolok Cselekedetei 9;

22; és 26. fejezeteiben. Sőt ráadásul a szavakat amelyek Igéretként a mi Urunkra hivatkoznak, az ő elhívására is alkalmazta az Ésaías 42: 6-ban és 49: 6-ban (Ap. Csel.13). Miért? Mert ez az Igeszakasz egy kétszeres Igéret: egyszer a Megváltóra vonatkozóan, hogy az Izrael törzsei helyre legyenek állítva, amiért azt parancsolta legelőbb az Úr: **„Pogányokhoz vezető útra ne térjetek le...“** (Máté 10). De amikor eljött az idő és az Igéret második fele, amely a pogányokra vonatkozott, beteljesedést talált, azt olvassuk: **„Mert így parancsolta meg nekünk az Úr: Pogányok világosságává teszek, hogy üdvösségük légy a föld végső határáig!“** (Ap.csel. 13, 47). Egy új szakasz hajnala köszöntött reánk, először még mint átmeneti időszakasz. Fennáll egy bibliai gyülekezeti rend, amelyben a szolgálatok a gyülekezet felépítésére lettek elrendelve, és létezik egy üdv-rend, amelyben az történik, ami az üdvhatározathoz tartozik.

Keresztelő János tudatában volt annak, hogy melyik Ige teljesedett be az ő szolgálata által. Ő meg lett kérdezve, ha netalán ő lenne a Krisztus vagy a Próféta vagy akár Illés. Az ő válasza egy háromszoros „Nem!“ A küldöttek meg akarták tudni, hogy ki ő valóságban, és erre így válaszol János az 1: 23-ban: **„Én kiáltó hangja vagyok annak, aki a pusztában kiált ...“** Pál apostolnak is ki lett nyilatkoztatva, az ő szolgálatára vonatkozó Igehely. Éppenúgy Branham testvér is pontosan tudta, melyik Igeszakasz vonatkozik az ő szolgálatára; az ő prédikációiban elég gyakran tett tanúságot efelől. Ez volt az a fájó pont, amelyben az összes evangélisták, akik inspirálva lettek az ő szolgálatából, megbotránkoztak. Mivelhogy én sokakat ezek közül személyesen megismertem, nincs szükségem más forrásadatokra, úgymond első kézből tudom. Az Istentől küldött ember nagyra volt becsülve közöttük mint gyógyító-evangélista, akinek különös szellemi adományai voltak. Sőt saját szájjal igazolták azt, hogy az Apostolok óta a földön egy ilyen szolgálat nem létezett. Mindazonáltal amikor az Igéret beteljesüléséről lett szó: **„Ímé, én elküldöm néktek Illést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja ...“** (Mal.4, 5; Máté 17, 11; Márk 9, 12), lázadozva ellene szegültek. Megkeményítették az ő szívüket és nem voltak készek, meghajolni az elő Isten hatalmas keze alatt, aki egyedül az Ő Szavának van elkötelezve, és aki az üdvhatározati ígéretet beteljesítette. Ők nem voltak készek, a hagyományos tanításukat és szemléletüket hátuk mögött hagyni, nem is beszélve arról, hogy hagyják magukat kijavítani?! Aztán más kiutat nem láttak csak azt, hogy kinyilvánítsák, hogy William Branham az ő szolgálata elején rendben volt, de a vége felé már nem.

Most újra megoszlanak a szellemek azon a személyen, akit Isten állított szolgálatba, és megismétlődik minden elülről. De hiszen ismételt hallani lehet: „Az elején meg volt neki az elhívása és a szolgálata, de azután...“ Úgy ahogy a világ a Branham testvér szolgálata nélkül egy Evangélistáról nem hallhatott volna, úgy nem hallhatna ma sem senki az Észak -Amerikai testvérek közül az utolsó üzeneti körről. Újra megbotránkozásul veszik azt, hogy van valaki aki szolgálatát alá tudja az Igével támasztani. Ezzel összefüggően még el kell mondani a következőket is: ha ezt a szolgálatot nem lehetne a bibliával alátámasztani, nem lenne semmi

létjogosultsága! Mások kifogást emelnek, hogy ez a személy kijavítja a prófétát. Amit ezek az emberek még messziről sem fognak fel, az az, hogy egy látszólagos diszkrépancia fellépésekor, kizárólagosan csak az érvényesülhet, ami valóban meg van a Bibliában két vagy három Igehelyre alapozva.

Amaz Igéret, hogy Isten a kegyelem idő végén egy prófétát fog elküldeni, a legnagyobb kincs a kiválasztottak számára. Ám most háromféleképpen nyilvánul meg a reakció: a vallásfelekezetek „írastudói“ elutasítják őt; az ún. utolsó üzenetkövetői egy vallásalapítót csinálnak belőle; és csak a kiválasztottak azok, akik szíve az atyák hitéhez, az Apostolok tanításához lesz visszatérítve, úgy amint ez a kezdetben is volt. Ebben a döntő korszakban a prófétikus Igéről van szó, amelyet nem szabad értelmezni, hanem fel kell ismerni azt az ő beteljesülésében (2. Péter 1,15-21). Halljátok meg, ti népek mind: a gyülekezet tökéletesítését illetően a tanítórendi szolgálat éppenolyan fontos most mint a kezdetben volt (Ap.csel. 13, 1; 1.Kor. 12, 28), hogy mindannyian eljussunk a hitnek teljességére (Ef. 4, 1-16) és ne legyünk tovább a különböző tanítások szeleitől ide-oda dobálva.

Hogyha igaz az, hogy Isten eredeti-üzenete, úgy mint a kezdetben volt, a menyasszony-gyülekezet kihívását és tanítását illetően megelőzi a Jézus Krisztus visszajövetelét, akkor hallgatni fognak az okos szűzek arra, amit a Szellem a gyülekezeteknek mond. Ezekből tevődik össze az a csoport, akik be lesznek a Szent Szellemmel merítve és egy testként az igazi gyülekezetet fogják alkotni. Ez lesz az a gyülekezet, amely ábrázolni fogja a Megváltót minden folt és szeplő nélkül (Ef.5, 26-30). Éppenolyan bizonyos az is, hogy a bolond szűzek elmennek emellett, továbbra is azon vezetőket követve, akik a prófétára hivatkoznak, „rendkívüli kinyilatkoztatásokat“ propagálnak és szakadásokat hagynak maguk mögött. Valamennyien meg vannak győződve arról — úgy az okos mint a bolond szűzek —, hogy hallották ama felhívást, amely által fel lettek szólítva a Vőlegény elé menni. Sőt egyesek közülük azt állítják, hogy a Vőlegény már eljött, mások azt, hogy a pecsétek kinyilatkoztatása óta lassan leszáll stb. stb. Nem lesz elegendő állandóan a prófétát idézni, ha ugyanakkor nem tekintünk az utolsó mértékadó Bibliára. Úgy amint az általános szellemiség (papság) az egy bibliát különbözőképpen értelmezi, pontosan úgy járnak el azzal, amit Branham testvér a saját veszteségükre mondott (2. Péter 3, 16). Az igazi hívők számára ez az elkészülés időszakaszát jelenti hitbeli engedelmességben, a menyasszony a Vőlegénnyel való egyesülését isteni szeretetben, tanításban és hitben.

Megcáfolhatatlan az, hogy Branham testvér szolgálata által, ki lett Isten teljes üdvhatározata nyilatkozatva és az összes elrejtett titkok közhírré lettek téve. A Szent Szellem bevezet minket a kinyilatkoztatott Ige teljes igazságába. Most a kegyelemidő végén, az üdvösség napjai végén, még mielőtt beállna az Úr napja, mielőtt elsötétedik a nap és a hold pedig vérré válik, elhangzott egy prófétikus, de ugyanakkor egy tanításjellegű üzenet is, amelynek célja a tökéletességre juttatás lesz. A tökéletes visszatérítés egy része annak a főígéretnek, amelyet Isten a gyülekezetnek adott. Még mielőtt a Vőlegény haza tudná vinni a menyasszony-gyüleke-

zetet, véghez kell menjen az ő kihívása és elkészítése. Mert így lett megírva Jézus Krisztusról a mi Urunkról: „**Kit az égnek kell magába fogadnia mind az időkig, mígnen újjá teremtetnek mindenek, a mikről szólott az Isten minden ő szent prófétájának szája által eleitől fogva.**“ (Ap.Csel. 3, 21).

Az, hogy az örökké hűséges Isten engem is, az ő szolgálói közzé kinevezett, az Ő döntése volt és nem az enyém. Ismételten hallható hangos hangon szólott hozzám, és minden alkalommal fentről, jobb oldalról jött a hang. Egyetlen egy alkalommal, ugyanis 1979 június 16-án napfelkeltekor, hallottam az Isten haragos hangját, amely olyan volt mint egy elviselhetetlen mennydörgés, amely merőlegesen jobboldalom felől közeledett, mind hangosabban, úgy mint egy égzengés, megállva fölöttem. Akkor felharsant kilenc szó — mindegyik egy égzengés volt önmagában (1.Mózes 3, 17) és mindegyik nyomatékosan kimondva és érthetően elhangozva (Fano, Dänemark).

Itt fel szeretném lajstromozni röviden azokat az eseményeket, amelyek jelentősek voltak és jelentőséggel bírnak számomra, valamint egyéni személyek és a gyülekezet számára. Tudatos vagyok afelől, hogy csak azok lesznek hitben megerősödvé, akik személyesen átélték Istent. Azok számára, akiknek semmi kapcsolatuk nincs az Istentől beállítot szolgálathoz, elég lesz egy megbotránkozáshoz. Lehet, hogy azt gondolják magukban: „Mit csinál saját magából!“ Mások felismerik, hogy senki sem vehet semmit önmagától, hacsak nem Istentől lesz neki megadva. Ráadásul Pál még arról is beszámol, hogy felvétetett a harmadik égig, a paradicsomba (2. Kor. 12). De hiszen Isten dicsőségére történt mindez. Mégis sokat el kellett tűrnie az ő szolgálata miatt, mint ahogyan ezt a 2. Kor. 11-ben leírja. Az Úrnak való szolgálat sok mindent hoz magával: ellenségeskedést, üldözést, fájdalmat, de sok csodálatos átéléseket és áldásokat is. A próféták és az igazak valamennyien nem azért lettek üldözve és legyilkolva, mert bűnözők voltak, hanem azért mert az Ige hordozói voltak. Mindenek ellenére elmondhatom azt: „**És hálát adok annak, a ki engem megerősített, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem hívnek ítél, rendelvén a szolgálatra.**“ (1. Tim. 1; 12).

Bizonyágtételemet az elhívatással kezdem. Ez így volt már Ábrahám esetében is valamint Mózes-, Pál Apostol-, vagy Branham testvér eseteiben is.

- Ezek a két utolsó dolgok, amiket parancsolt nekem az Úr: „**Én szolgál, ne alapíts helybéli gyülekezetet és ne adj ki saját énekeskönyvet...**“ (Krefeld). Én meg vagyok győződve arról, hogy a helybéli gyülekezetek biblikusak, de ez nem tartozik az én feladatomhoz, más városokban és országokban gyülekezeteket alapítani. Annak ellenére, hogy mi is mint más gyülekezetek énekeskönyvekből énekelünk, nekem kimondottan meg lett tiltva, egy saját énekeskönyv kiadása. Az Úr azt mondta nekem, hogy ez a denominációnak a jele. Nincs meg minden templomnak / gyülekezetnek a saját énekeskönyve és most a lemorzsolódott csoportoknak az üzenet-körön belül is?
- „**Én szolgál, állj fel és olvasd el a 2. Tim. 4. részt, mivel én beszélni**

akarok veled...“ (Marseille). Az azelőtti estén arról a kérdéstről volt szó, hogy mit jelentenek a hét mennydörgések a Jelenések 10- ből. Erre a kérdésre nem volt válaszom. A következő reggelen maga az Úr adta meg nekem a választ a Szentírásból: **„Prédikáld az Igét, lépj elő vele, ha alkalmas vagy alkalmatlan vagy, győzz meg, utasíts rendre, figyelmeztess nagy ráfordítást igénylő hosszútűréssel és tanítással...**“ Ezután az asztalra helyeztem a bibliámat, felemeltem kezeimet és azt mondtam: „Szeretett Uram, amilyen bizonyos az, hogy Te parancsoltad meg nekem ezen Igeszakasz felolvasását, olyan bizonyos az is, hogy az amit a hét mennydörgés mondott, nem lett Isten Igéjeként leírva. Emiatt nem lehet semmit sem róla prédikálni.“ Ez az **ÍGY SZÓL AZ ÚR**. Istennek igazi szolgálói arra lettek Istentől elkötelezve, hogy csak *azt* olvassák és megtartsák, *ami írva áll* (Jelenések 1, 1-3). Minden, ami a „mennydörgéstan“ fogalom alatt van terjesztve, kártékony tévtanítás, még akkor is, ha számos idézetekkel vannak alátámasztva. Ez csak üres okoskodás, messziről sem kinyilatkoztatás. Nincs senkinek sem megengedve az Ige lezárt tanuságtételéhez való hozzáfűzés (Jelenések 22, 18- 21). Aki mégis megteszi, határozottan ki lesz selejtezve.

- **„Én szolgálom, ha elkezdődik az utolsó működés, újra beszélni fogok veled. Akkor megszenteltetik az Én Szellemem benned...**“ (Krefeld). Ennél fogva Zürich város is meg lett említve. Én szilárdan belekapaszkodom abba, hogy maga az Úr még egy rövid és hatalmas művet fog az idők végén cselekedni, amelyben minket is részesíteni fog: **„Mert az Ő beszédét be fogja teljesíteni az Úr a földön azáltal, hogy a történést szakadatlanul a befejezéshez juttatja.**“.(Róma 9, 28).
- **A látomás a búzaföldről és az arató-cséplő gépről** rendkívüli volt. Emez élményről nagyon sok rágalmozás hangzott el úgy a múltban, mint a jelenben is. Sőt, egy pár évvel ezelőtt egy brosúrát is írt egy hamburgi testvér erről, az „arató-cséplő-aktus“ cím alatt. Ebben Antikrisztusnak stb. vagyok megnevezve és a gúnyolódásnak kitéve. Én csak azt adom tovább Isten színe előtt, amit hallottam és láttam: Szellemben át lettem helyezve egy nagy kiterjedésű, túlrejtett búzaföldre és láttam, amint a telt kalászkok, a nap hőségétől már megperzselődve, mind egyformán meg voltak hajolva. Én tudom, hogy az Ige az egész kegyelmi idő folyamán Magként vettetik el és minden gyülekezeti korszakban bekövetkezett egy lelkiarató. De az Írás arról is tanúságot tesz, ami közvetlenül a végidőben fog megtörténni (Máté 3, 12 t.k.) A Jelenések 14, 15-ben az áll: **„...mert a földnek aratni valója teljes érettséghez jutott.**“

Nekem feltűnt, hogy nem volt látható egy tövis vagy bogáncs sem az egész széles mezőn és szellemben tudatában voltam annak, hogy a gyom már el lett távolítva, úgy amint írva áll: **„Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kékébe...**“ (Máté 13, 30). Akkor baloldalra néztem és egy egész

új arató-cséplő gépet láttam. Abban a pillanatban hatalmas hangon szólt hozzám az Úr: **„Én szolgálom, az arató-cséplő gép neked lett kijelölve, mivel a termés betakarítását neked kell megtenned. A gépet eddig még soha senki nem használta ...“** Azonnal odamentem és felültem az arató-cséplő gépre. Azonban egyszeriből nagyon sötét lett: úgy mutatkozott, mintha egy harc menne végbe a felkavart felhőkben. És én azt mondtam: „Hűséges Uram, már túl késő, nem tudom befejezni a betakarítást. Az ítéletek máris beálltak, hogy a földet sújtsák.“ A következő pillanatban útát tört magának a nap egy felhőnyíláson keresztül és erejének teljességével a búzaföldre sütött. Azonnal megragadtam az emelő-kart és elkezdtem a betakarítást. Alig voltam kész, amikor újra egész sötét lett és csakis recsegő-ropogó menydörgést hallottam.

- **„Én szolgálom, mondjál le az indiai utazásodról!“** (Krefeld). Az utazási irodából már elhoztam a repülőjegyet úgy, hogy már pénteken repülnöm kellett volna. A repülőgép Bombay-ból Madras felé, amelyre le volt foglalva a jegyem, közvetlenül az indulás után kigyuladt, lezuhant és mind a 96 utas meghalt.
- **„Én szolgálom, én a Máté 24, 45-47 alapján rendeltelek el arra, hogy az eledelt idejében kiösszad.“** (Edmonton). Számomra ez az Úr ajkáról elhangzó felelet volt, aki örködik az Ő Szava felett, hogy idejében beteljesítse azt.
- **„Én szolgálom, amikor megnyílik a Keleti határ, elő fogom hívni a menyasszony gyülekezetet a Kelet-Európai országokból ...“** (Krefeld). Az említett látomásban egy nagy díszteremben voltam egy platformon. Emberek jöttek be a főajtón és helyet foglaltak. Akkor láttam, hogy még mindenütt sok üres szék található. A következő pillanatban megszólalt az Úr hangja jobbról a csillár felől, amely alatt álltam: **„Amikor ez meg fog történni, akkor nagyon nagyon közel van az én eljövetelem!“** Akkor láttam, amint megnyílt bal felől a vészkijárat és amint rendezetten bejöttek az egyedi csoportok Kelet-Európából. Valamennyi csoport vezető testvére köszöntött engem a platformon és aztán tovább ment a többiekkel együtt a terembe. Miután bejött az utolsó csoport is, újra megfigyeltem a termet: most minden hely el lett foglalva. Ebben az élményben tizenhárom évvel a berlini fal összeomlása és a keleti határok megnyílása előtt lettem részem. Annak idején még senki nem gondolt arra, hogy a keleti tömb feloszlik és úgy Németország mint az egész Európa egyesülni fog.
- **„Én szolgálom, menj a szomszédtelekre és avasd fel nekem...“** (Krefeld). A szomszédtelek, amely a második világháborúban egy fogolytábor volt, be volt még egy 2,30 m magas kerítéssel kerítve, felül szögesdróttal. Átmentem a szomszéd telepre a szoros kiskapun, amely ma a bevásárlóközponthoz vezet, letérdeltem a bokrok közzé és felavattam a területet az egek Urának az Ő gyülekezetének itt a földön.

- **„Én szolgálám, menj R.T.-hez, vidd magaddal a gyülekezet véneit is és olvasd fel neki, azt amit Ézsaiás próféta Hiskiának üzent. Akarom, hogy meggyógyuljon.“** (Krefeld). Én úton voltam egy istentisztelet után a lakás felé és amint a megyfához érkeztem, amely annakidején a telekhatáron állt, szólt az Úr hozzám. Az Úr parancsának engedelmesen cselekedtünk és Isten igazolta az Ő Szavát!
- **„Én szolgálám, menj el, beszélj az Ígéből, mivel a hívő asszonynak nem kell meghíusulnia a hitetlen férje előtt.“** (Krefeld). Egy drága testvérnő az összejövetelen volt egy egész új autóval, amelyen még ezer kilométer sem volt. Ám az összejövetel után egyszerűen nem akart elindulni az autó – még azután sem, miután a testvérek és még ráadásul az ADAC szakértői is fáradtságosan átvizsgálták. Éppen az imatermen mentem át, amikor elhangzott az Úr hangja: **„Én szolgálám, menj oda és mond ezeket a szavakat...“** Ember el sem tudja képzelni, mekkora bizonyosságot, mekkora abszolútumot hoz magával, ha egy szó az Úr szájából származik! Én kimentem, találkoztam a testvérnővel, még egy pár testvér a közelben volt, és azt mondtam: „Menj, indíts el az autódát, mivel így szólt az Úr“ A testvérnő kifogásolta: „De hiszen már minden elképzelhető megpróbáltunk...“ Én közbevágtam: „Ne beszélj, hanem menj oda és tedd azt, ami mondvá lett neked az Úr nevében.“ Kimondtam és ezzel el volt intézve. Az autó beindult az első próbálkozásra és a testvérnő hazavezetett minden közeset nélkül! A következő reggelen nem adott az autó egy hangot sem magából, úgy hogy el kellett húzatni egy műhelybe, ahol meg lett állapítva, hogy a benzinpompa egyáltalán nem működik, úgy hogy be kellett egy újat építeni. Isten szolgájának munkája csak akkor lehet eredményes, ha előbb szólt hozzá az Úr, azután teljes bizonyossággal bekövetkezik.
- 1978 november 18-án szombaton, szólt hozzám 10.00 órakor a missziócentrum irodájában az Úr: **„Én szolgálám, kutasd át az Apostolok Cselekedeteit, hogy létezett-e valaha egy férfiú is, aki a feleségével együtt lett volna a szolgálatba elhívatva.“** Én jobb oldalra fordultam, vettem a bibliát, olvastam az Apostolok Cselekedeteiben és hamarosan megállapítottam, hogy még a hét szegényápolók is a feleségei nélkül lettek elhívatva. Emez útasítás által, maga Isten hozott napvilágra egy hamis próféciaát, amely 1976-ban Bremenben lett kimondva, és ez arra készítetett engem, hogy az Apostolok Cselekedeteit figyelmesen átkutassam. Mindenkorra el vagyok kötelezve, mérőzsinórként venni az eredeti példaképet az apostoli időszakból.
- **Ki lettem véve a testemből, átéltem az elragadtatást.** Láttam miként ereszkedik le a Szent város (Krefeldi Klinikum). 1980 decemberében Afrikában voltam egy misszió utazáson. Accra városban, Ghánában négyszer lettem egy szunnyogótól megszúrva. Amikor röviddel karácsony előtt haza jöttem, nagyon gyengének éreztem magam és január elsején be lettem a

mentőkocsival a kórházba szállítva. Ott megtörtént az átvizsgálás és az eredmény az volt: malária tropica előrehaladott stádiumban. 1981 január 3. hallottam amint Dr. Becker az orvos együttesének e szavakat mondta: „Már túl késő. Már túl késő. Itt már nem segít semmi; sem gyógyszer sem vérátömlesztés stb.“ Ami elhangzott körülöttem még jól hallottam, de a beszédhez már túl gyenge voltam. Azokban az órákban, amikor már feladtak az orvosok, amikor felhalmozódtak a hirtelen gyengeségek és a lázas rohamok, az ágyamhoz lépett Artúr testvérem és teljes hangerővel ezeket mondta: „Jézus Krisztus nemcsak a Golgotán győzött, Ő itt ebben a teremben is győzött.“ Én mégis éreztem és biztos tudatában voltam annak, hogy időm lejárt és a vége felé halad. Ezekben a pillanatokban egyetlen kérdésem csak ez volt: „Meváltó Úr Jézusom milyen állapotban állok elidibe?“ Ezután ki lettem a testemből véve, át lettem helyezve a kék ég alá és láttam egy megszámlálhatatlan, fehérbe öltözött sereget. Mind az összesen az ifjúság színe-javában voltak (Hiób 33, 25). A testvérek között akik az első sorban álltak, ott találtam én is. A testvérnőknek mind hosszú kibontott hajuk volt. Feltűnő hatással voltak reám a különböző hajszínek. Fenségesen mind feljebb lettünk emelve. Aztán láttam valami olyasmit mint egy horizontális választóvonalat, hasonlatosan egy napfelkeltéhez, amint a felhők mögül feltűnik. Szellemben tudatában voltam annak, hogy ezután a levegő-szférában találkozunk az Úrral. Evégett felfelé néztem és láttam, amint leereszkedik a Szent város. Ez gyönyörűséges volt, fenséges. Úsztam a boldogság hullámain és éreztem amint a mennyei testemet átáramolják. Határozottan tudtam: ez az elragadtatás. Csak enyit az esemény átélésből. Nagy volt a csalódásom, amikor újra a testembe találtam.

- **„Én szolgám, gyűjdsd össze az én népemet, mindazokat, akik szövetséget kötöttek velem az áldozatnál...”** (Krefeld). Ez egy december 28-án történt, amikor az Úr ezeket a Szavakat intézte hozzám. Annál nagyobb volt később a meglepődésem, hogy két Ígevers is létezik, amelyek ezt kifejezésre juttatják: Zsoltárok 50, 5 és 5. Mózes 4, 10. Mindazok, akik a jelenidőben az Igéret gyermekei, igazolják maguk részéről az Istennel kötött szövetséget, ama Szövetséget amit Isten a maga részéről Krisztus Jézusban kötött **„az áldozatnál“** velünk. És az Ő népe összegyűjtetik az isteni útmutatás szerint: **„...Hallatni akarom az én Szavamat velük.“**
- **A testemen kívül felemeltetem a mennybe.** (Várna, Bulgária). Lehetséges, hogy ez a paradicsom volt. Láttam a szívárványszínekből összetevődő, harmonikusan lebegő fényteljességet. Szellemben tudtam, hogy a trón a jobb kezem felől van, mivel onnan fentről jött a mind inkább tűzben feltűnő fény. Baloldalt egy férfikar énekelte németnyelven a trón felé tekintve a 34-ik zsoltárt a Luther fordítása szerint (Várna, Bulgária). A következő szavaknál: **„Az Úr anyala tábort jár az öt félok körül és kiszabadítja őket“** következett a közbeeső ének eme szavakkal: **„Az Úr anyala most**

itt van!“ Miután elhangzott: „**Érezték és lássátok meg, hogy barátságos az Úr! Boldog az az ember, aki ő benne bízik**“ a kórus tovább énekelt remegő hangon: „**Az Úr itt van most!**“

Tovább folytathatnám a csodálatos élményekről való felsorolást, amelyekben Isten kegyelemből az eltelt évek folyamán részesített és minden egyes átéléssel kapcsolatosan tanúmnak hívhatom Istent. Az Íge és Isten üdvhatározata még soha ennekelőtte nem lett ilyen világosan és mindent átfogóan kinyilatkoztatva mint a mi időnkben. Minden bizonnyal, Isten kinyilatkoztatta az Ő Apostolainak és Profétáinak már a régi időkben, mindazt amit Ő az örökkévalóságtól fogva az övéinek szánt (Ef. 3), és nekünk is ebben az utolsó időben.

Isten vezetései az elmúlt negyven év folyamán

Izrael negyven éven át vándorolt már a pusztában amikor az ígért földjének bevétele előtt állt. A Szövetségkötés-Igéje a frigidában volt, de a végeredmény mégis megszegényítő volt. Bámulatosan hallgatjuk: Pál apostol összehasonlítja Izrael fejlődési folyamatát a végidő gyülekezet fejlődésével: „**...Mindez pedig példaképpen és figyelmeztetésül íratott le róluk, nekünk, akik az utolsó idők végén élünk.**“ (1. Kor. 10, 1-13). Nem-e különös ez? Annak idején végzetes lett Isten népének vándorlása idején tanúsított engedetlensége, zúgolódása és bálványimádási gyakorlata, annak ellenére, hogy tűzoszlop vezette őket, a kősziklából lettek itatva és számos más áldások ellenére, amelyek még körülvették őket. Minden férfiú, aki Mózes vezetése alatt vonult ki, körül lett metélve. Mindennek ellenére meghaltak: „**... mert Isten utasításainak nem tettek eleget.**“ A pusztában született generáció csak röviddel a megígért föld bevétele előtt lett körülmetélve. Azután megjelent Jozsuének a Seregek Úrának vezére kivont karddal és elkezdődött a győzelmi csata (5. fejezet).

Ma kényszerítve vagyunk feltenni a kérdést: „**Ki hitt a mi Igehirdetésünknek és kinek lett kinyilatkoztatva az Úr keze?**“ (Ézsaiás 53, 1). „**Kik azok, akik valóban engedelmesek lettek az üdvüzenetnek?**“ (Róma 10, 16). Kik azok akik valóban átéltek a szív körülmetélését (Róma 2, 28-29), a lélek felújulását (Kol. 2, 11)? A kezdet, a megtérés fontos, ám azután következik a hitengedelmességben való beigazolódás és végülis a cél elérése az isteni akarat beteljesedése után (Zsid. 10, 36). Az újjászületett generáció átélte a megígért föld bevétele. Még most is léteznek ígért-gyermekek, akik hitüket Isten Igéreteire alapozzák (Róma 9, 6-10; Gal. 4, 28-29). Ők nem állnak meg annál, ami negyven, ötven, hatvan vagy száz évvel ezelőtt történt, nem forognak mindig csak egy körben (az aranyborjú körül), hanem részük van abban, amit Isten a jelenidőben cselekszik.

Mindazokkal együtt, akik hittel magukévá tették az isteni üzenetet, bátran nézünk előre, megerősödve az elmúlt negyven év csodálatos áldásai által, amelyekkel Isten világszerte megajándékozott. Természetesen nem maradt ki az ellenség

bosszúkitöltése sem a kiválasztottakon. Már akkor mondta az Úr Péternek: „**Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát.**“ (Luk. 22, 31). Ilyesmivel nem számoltunk, de mégis megtörtént.

1974 áprilisában felavattuk az imatermet, amely arra a telekre lett építve, amit Isten egy látomásban mutatott. A hetvenes évek végéig szószorosán átélhettük Isten jelenlétét, a Szellem ajándékait és az Ő hatalmas kihatását. Emberek százaival jöttek más városokból, hogy Isten Igéjét meghallgassák. Ugyanakkor kegyelmet adott Isten a drága Ige-üzenetet a havi utazásaimon a világ végéig elvinni. A hetvenes évek közepén különös hangsúly lett fektetve az 1977-es évre, arra az évre, amikor, mint ahogyan ezt sokan állították, vége kellett volna legyen a kegyelmi időnek. Branham testvér valójában megemlítette egy-jónéhányszor az 1977-es évet a végidővel kapcsolatosan, de dátumot nem helyezett. Azok a testvérek, akik úgy vélték, hogy minden egyes szót amely elhagyta az ő ajkát, úgy kell venni mint az „**ÍGY SZÓL AZ ÚR**“ kijelentéseket, azt határozták el ebből kifolyólag, hogy a kegyelmi idő 1977-ben lejár.

Isten szuverén működésének megfelelően, aki saját maga határozza meg az időt és órát, egy utasítást kaptam 1976 július 16-án, amelynek kivitelezése nagyon sok kritikát hozott magával az úgynevezett „üzenetkörökben“: éppen az imaterem nyugati részén, az épület sarkához érkeztem, az alkonyat már beállt, amikor az Úr parancsoló szavát hallottam: „**Én szolgám, menj át a szomszédos telekre. Avasd fel azt nekem, és építs arra, mert számos országból fognak jönni az emberek, akiknek szállásra lesz szükségük ...**“ A részletek ismereteseek. Hétfőn, 1976 július 19-én beszéltem a tulajdonossal, aki közölte velem a saját tervét a telekkel kapcsolatosan, alátámasztva azt, hogy ő ezt semmilyen körülmények között sem tudja eladni. Beszélgetésünket aztán a következő szavakkal fejeztem be: „Tölke úr, gondoljon rá, hogy az Úr Isten maga helyezte az Ő kezét az ön telkének arra a részére, amely határos a mi telkünkkel, amelyen az Istenháza áll.“

Három hétre rá, 1976 augusztus 9., felhívott Tölke úr még reggel 8 óra előtt és azt mondta: „Frank pásztor-úr, el kell adnom Önnek a telket. Mikor mehetünk a közjegyzőhöz?“ Pár napra rá, 1976 augusztus 12-én meg is lett kötve az adásvételi szerződés. A telek megvásárlásával és az építkezési tervvel meghoztuk annak az állításnak az ítéletét, hogy 1977-ben mindennek vége lesz. Amikor az első épület vörösben állt, Paul Schmidt testvér jött szembe velem az építési telken és azt mondta: „Frank testvér, ez az épület nem lesz elég még a nép felének sem, akik majd jönni fognak.“ A következő reggelen felnyitottam az Igét a 2. Krónika 14, 6-ból ahol a következőket olvastam: „**És épített megerősített városokat (németül épületeket)...Azért építének és lőn jó élőmenetelük.**“-többes számban. Tudtam, hogy emez Igék által az Úr hozzám akar szólni. Ott így áll: Így készült el az 1977-es és 1978-as években a két misszióépület. Mint Noé, én is jó lelkiismerettel mondhatom, (1. Mózes 6, 22), hasonlatosan mint Mózes (2. Mózes 40, 16) és mint Illés (1. Királyok 18, 36), hogy mindent utasítás szerint cselekedtem, az Úr parancsára alapozva.

Miután elkészültek az Úr parancsa szerint az épületek, biztosítani lehetett a felvételt és az elszállásolást. A Sátán mindent elkövetett, hogy meggátolja azt, amit Isten mondott. Mindazonáltal ez nem sikerült neki, és ez a legnagyobb bizonyítéka annak, hogy ez Isten műve. Úgy Izráel mint az igazi gyülekezet is már mindig az ellenség céltáblája volt: Jeruzsálem már mindig hadszintér volt és már tizenkilencszer le lett rombolva. Most sem Tel Aviv-ról vagy Haifá-ról van szó, hanem Jeruzsálemről, Isten választott városáról. Éppen úgy most szellemileg, a sátán különleges támadási célja nem egy valamelyik gyülekezet, hanem az élő Isten gyülekezete, a szellemi hadszint színhelye. A Jelenések 12 szerint a sárkány a szülő asszony elé áll a végidőben, hogy elnyelje a férfi magzatot még mielőtt elragadtatik, mert ő lett elrendelve a népek uralmára (Jelenések 2, 26-29).

Hirtelen kifordította az ellenség azt, amit az Úr parancsolt, úgy mint Évánál: most el kellett volna tünjenek az úgynevezett „vezérek – Frank, Russ, Schmidt“, mivel Isten már más testvéreket helyezett be. És valójában: ketten is jöttek és felléptek. Ezután ez lett közhírré téve: „Téged nem Isten hívott el, hanem a Sátán! Ez a te műved és nem Isten műve, ezért van kitéve a rombolásnak!“ Egész nyilvánvalóan az ellenség esküdt szándéka volt, annak tekintélyét, aki az Igét hordja, egy csapással megsemmisíteni, hasonlatosan a testvérekét is, akiket Isten már kezdetől fogva az ő oldalára állított, hogy a gyülekezet előtt szavahihetetlenek legyenek. Branham testvér azt mondta: „**Legyetek figyelmesek, ha egy testvér ellen egy szót is szóltok, ami nem helyes, bűnösök vagytok...Nem kell a kést az ő hátába szúrjátok, ahhoz hogy őt megöljétek. Elég ha a karaktere ellen beszéltek és az ő befolyását megölik. A ti pásztorotok ellen beszélve itt, valamit rosszat szólva ellene ott – ez éppen annyi, mintha lelőttétek volna őt. Mondjatok felelőle valamit, ami nem felel meg a valóságnak, és máris megöltétek ezáltal az ő befolyását az emberek előtt. Ebben bűnösnek fogtok találatni.**“ (57-09-22) A sátánnak kitűzött célja volt, a szószer megbecstelenítése, az ajtó megnyitása a magyarázatoknak és a tévtanításoknak itt és világszerte, ezért szavahihetlenné kellett először az Igaz Ige hordozóját tenni.

Mindmáig megmaradt az, amit az Úr sok évvel ezelőtt, egész a kezdetben, parancsoló hangon mondott: „Én szolgám, helyezd be nekem gyülekezeti vénként Leonard Russ és Paul Schmidt testvéreket...“ A két gyülekezeti vén szolgálata nagy áldássá vált a negyven év alatt úgy a helybeli gyülekezetnek, mint sok más országokban is. Az Úrnak ugyanaz a hatalmas mindent átható hangja volt, aki 1976-ban parancsba adta nekem, hogy vegyem meg a telket és építsek rá. A misszió épületek el lettek készítve, és így el tudtunk az utolsó húszöt év eltelte alatt minden első hétvégén 300 - 400 embert a világon minden tájáról szállásolni.

Az egész pokol felgerjedt és hatályba lépett, Isten végidőre szóló eltökélt tervét meggátolni, ezt a legfontosabb fázisában megakadályozni, és az Ő művét minden erejének rendje és módja szerint lerombolni. Megérthető, hogy az ellentámadása természetesen legelőször az Ige hordozója ellen irányult. Az egész világon elképzelhetetlen méretű rágalmozások lettek szétterjesztve, amelyek felülhaladják

minden normálisan gondolkodó ember képzeleti erejét és amelyeket lehetetlen itt előadni. Beállt egy olyan hírnévrontás, amelyet addig sem az üdvtörténelem sem az „üdvtelen-történelem” nem ismert. Mindazok akik alárendelték magukat ennek a szellemnek, máig is hiszik és továbbterjesztik ezeket a rágalmazásokat. Ők nem gondolnak arra, hogy ezzel szántsándékosan lábbal tapossák a parancsolatok egyikét: **„Ne tégy a felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot.”** (2. Mózes 20, 16) A Róma 1,30-ban így áll: **„Súsárlók (árulkodók), rágalmazók (pletykahordók), istengyűlölők, erőszakoskodók, fennhézások, kérkedők, rosszban meszterkedők ...“** Az 1.Kor. 5,9-12 –ben ugyanazon a szinten vannak a rágalmazók mint a szemfényvesztők és a bálványimádók.

A gyermekgyilkosság a Mózes születésének idején és a gyermekgyilkosság a Megváltó születésének idején korlátozott volt arra a helyi területre amelyekben ők éltek. A sátán már a kezdetől fogva gyilkos (János 8,44), Káin is az volt (1. János 3,12) és kivétel nélkül minden hívő az, aki az ő testvérét gyűlöli. Így tanúskodik róla Isten Ígéje: **„A ki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az: és tudjátok, hogy egy embergyilkos sem hordoz örök életet önmagában, maradandó birtok gyanánt.”** (1.János 3,15). Mindazok, akik ama bizonyos időponttól kezdve elszigetelik magukat és hagyják magukat visszatartatni Isten örökké maradandó Ígéjének hallgatásától, csalódottak lesznek egy szép napon. Aki a döntés pillanatában / órájában nem tulajdonítja el magának az igazság iránti szeretetet, el van ítéelve, a hazugság elfogadására (hitelt ad annak). Egy összekeveredés lehetetlen. Aki megnyitja a szívét arra, amit a Sátán mondott, elzárja magát automatikusan attól, amit Isten mondott. A világosság és a sötétség, az élet és a halál el vannak választva egymástól örökre.

Mi mindnyájan fel kellene tegyük Isten színe előtt a kérdést, ha kételkedéssel kérdőre lehet-e vonni Isten döntéseit! Jogukban áll-e embereknek, azon testvérek leválasztását követelni, akiket az Úr név szerint választott ki és helyezett be gyülekezeti vénként? Helyes volt-e, az Úr utasítására a misszió épületeket a látogatók elszállásolására építeni, vagy az lett volna helyes, hogy ellentétben ezzel haza küldtük volna az embereket 1979 május első hétfője után a misszióterületről azzal a megjegyzéssel: „Itt egyszer s mindenkorra mindennek vége lett!”? E döntés mellett senki sem megy el és mindenki számára személyes kihatása van az örökkévalóságra. Senki se tévessze meg magát: **Ne tévelyegjetez, Isten nem csúfoltatik meg!**

A szilárdan és hűségesen maradtoknak mindmáig felfoghatatlan, hogy testvérek és testvérnők akik Isten Szavát itt hallották, az Igehírdetés alatt átélték a megváltást és üdvrejtást, valamennyien itt merítkeztek be, akikkel együtt ünnepeztük az úrvacsorát, gyűlöletes és ellenséges módon elpártoltak és minden kapcsolatot kerülnek. Minden igazi hívőnek tudatában kellene legyen, hogy Jézus Krisztus elvette a választófalat, az ellenségeskedést megsemmisítette és az Övéit megajándékozta a megváltással és a megbékéltetéssel a tökéletes megbocsátásban.

„Mert ő a mi békességünk, aki a két részt egy egységgé tette, és az elvá-

lasztó közfalat, az ellenségeskedést eltávolította, miután az ő testének feláldozása által a parancsolatoknak rendeletekben adott törvényét hatályon kívül helyezte, hogy így a kettőt az Ő személyében egyetlen egy új emberré teremtse békeszerzőként, és a kettőt egy testben az Istennel megbékéltetni a kereszttel, miután azáltal megölte az ellenségeskedést.“ (Ef. 2, 14-16).

Hogy az ellenségeskedés és a rombolás nem Istentől jön, hanem az ellenségtől, azt mindenki tudja. Csak egy lehetőség marad a kettőből: vagy az igaz, amit eldöntött Isten és ami itt a misszió központban mindenki számára láthatóan áll, vagy az, amit a Sátán, a világhosszág angyalaként fellépve akart elérni.

A hónap minden első hétfőjén majdnem kilencszáz ember is meglátogatja a misszióközpontot az egész világból, az Ige hallgatása és a szellemi eledel ellátása végett. A németül tartott prédikációk egyidejűleg tizenkét nyelvre lesznek lefordítva, úgy hogy valamennyi jelenlevő saját anyanyelvén hallhatja az Igét. Ugyanakkor a hallgatóság a világ bármely részéről is követheti az Istentiszteleteket élőközvetítésben az interneten keresztül. De hiszen ez tény és valóság, amit senki le nem tagadhat, a tények önmagukért beszélnek. Feltevődik ezekután a kérdés: hogy tudnak azok az emberek, akik a helyszínen laknak és Isten döntéséről tudomásuk van, e lakóhely mellett lenézéssel elhaladni, amelyet Ő maga választott ki? Ők ezzel a magatartással nem egy embert vetnek meg, hanem maga Istent, aki üdvörténetet végez. Mit fog nekik használni, az üdvüzenetről, a prófétáról és az elragadtatásról beszélni? Avagy ez a tökéletes szeretet, amelyről Pál és Branham testvér beszélt, amely soha el nem múlik és végülis a dicsőségbe fog betorkollani?

Aki nem akarja elismerni amaz áldásokat, amelyeket a hetvenes évek csodálatos összejövelein átélünk a Szent Szellem ereje és kihatása alatt, veszélyeztetve van, a Szellem - káromlásának büntetetté elkövetni. Az ellenszegülés csak attól az időponttól jött, miután az emberi önkarat a felkenetés fölé, az Ige és Isten akarata fölé helyezte magát. Aki őszintén összehasonlítja azt, amit mondott az Úr, azzal amit az ellenség hamis inspiráció alatt mondott, megállapíthatja, mi az igaz és mi az ami beteljesedik. Mi mindnyájan meg kell tanuljunk ebből a nagy

leckét a jövőre nézve. Könyörögnünk kell az Úrhoz a megkülönböztetés szellemi ajándékáért egész a végig. Amit Isten az Ő Szava szerint mond és tesz, mindig a gyülekezet felépítését szolgálja. Amit az ellenség mond és tesz, mindig lerombolást hoz magával. Isten kimondottan csak az Ő szolgálait használja fel, az ellenség olyanokat vesz, akik által a legnagyobb kárt tud okozni. Ami sok éven keresztül Isten segítségével lett felépítve, megpróbálta Sátán, a testvérek vádlója, egy nap alatt szétrombolni.

Az Írást nem lehet érvénytelenné tenni

Isten emberei a legnagyobb elhívás ellenére is csak emberek voltak, noha isteneknek is lettek nevezve (Zsolt. 82, 6; János 10, 34). Ami isteni volt bennük, az az Íge volt, ami által isteni természet részesseivé lettek és mi is éppenígy (2. Péter 1, 3-11). Közvetlenül ezután azt mondja az Úr a János 10, 35-ben: **„...az Írást nem lehet érvénytelenné tenni.“** Az Írást tényleg nem lehet érvénytelenné tenni; Isten elhívása, az eleve elrendeltetés végleges, visszavonhatatlan, örökké végérvényes marad — így tanítja ezt a Szentírás (Róma 8, 28-39; Ef. 1 t.k.). Az írást nem lehetett érvénytelenné tenni, mert egyszer túl sokat ivott Noé (1. Mózes 9). Noé kegyelmet talált Isten előtt, így áll megírva, és ezt vette számításba Isten, ő az igazságosság prédikátora maradt. Őt ki lehetett csúfolni és vissza lehetett utasítani, de nem lehetett leválasztani / kicserélni. Az Úr maga prédikált a börtönben lévőeknek, akik nem hitték el az Ő üzenetét és kitarottak a hitetlenségükben — ezek közé tartoztak Isten fiai is (1. Mózes 6). A lelkük megmentésére már túl késő volt a pokolban (1. Péter 3, 18-22). **ÍGY SZÓL AZ ÚR: „És amint a Noé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia napjaiban is.“** (Luk. 17, 26).

Ábrahámot sem lehetett leválasztani vagy kicserélni, mivel bement Hágárhoz és feleségül vette Keturát. Az Írás azt mondja: **„mindannyiunknak atyja ő az előtt az Isten előtt, akiben hitt, aki megeleveníti a holtakat, aki ...“** Róma 4, 17). Az Írást nem lehetett megszegni, mivel Mózes kúsitai asszonyt vett magának feleségül. Miriámnak és Áronnak nem volt joguk, az ő testvérük Mózes ellen beszélni (4. Mózes 12). Kóré, Dátán és Abirám – a megvető fellázadók – nekik sem állt jogukban Mózes leválasztani / kicserélni, az egész gyülekezetet ellene lázítani, gerjeszteni és szakadást előidézni (4. Mózes 16).

Az Írást nem lehet érvénytelenné tenni, csak azért mert Dávid megtörte a házasságot. Isten nem mondott semmit sem a többnejűségről a törvényben, Ő csak annyit mondott: **„Ha még egy másikat is vesz magának ...“** (2. Mózes 21, 10) és még ezt is mondta: **„Ha valakinek két felesége van ...“** (5. Mózes 21, 15). De ezután azt mondta Isten az Úr: **„Ha rajtakapnak valakit, hogy férjes asszonnyal hál, mindkettőjüknek meg kell halniuk...“** (5. Mózes 22, 22). A házasság Isten különleges oltalma és védelme alatt áll és éppenígy a család is. Dávid házasságtörést követett el és a törvény szerint meg kellett volna őt Bathsebával együtt kövezni. Ő két parancsolatot is megtört: **„Ne ölj!“** és **„Ne paráználkodj!“** Dávid

házaságtörő volt, mivel magához vette az Uriás feleségét; Dávid gyilkos volt, mivel megölette a Bathséba férjét. Én nem vagyok, hála Istennek, sem az egyik sem a másik.

Az Írást nem lehet érvénytelenné tenni. Dávid próféta maradt, Dávid király maradt, és amit a Szellem által mondott, ez mindörökkre érvényes marad és beteljesedik. Mindazonáltal megmarad annál fogva, hogy Isten egy Évát adott Ádámnak, úgy ahogy ezt Pál apostol is leírta: „...**mindenkinek legyen saját felesége, és minden asszonynak saját férje.**“ (1.Kor. 7) De ki az az ember, aki elítéli Dávidot és nem akarja a Zsoltárokat elolvasni, ahol ez áll írva: „**Boldog az az ember, akinek megbocsájtja az Úr az ő bűneit.**“? A megbocsájtás annyira tökéletes, hogy az Úr mégcsak meg sem emlékszik a bűnről. Aki pellengérré állítja más törvényszegéseit, az Istent káromolja és lábbal tapossa a bárány vérére, a szövetség vérére és prédául veti és megszégyeníti Krisztust, a megfeszítettet.

A természetes életben nem mindig sikerült Isten szolgálójának, az Ő tetsző és tökéletes jóakarátában találtatni. Előfordult az is, hogy az ő szolgálói Isten megengedett akaratában voltak. Mindazonáltal az Ige, ami tudatva lett velük és amit hátrahagytak nekünk, Isten tökéletes örökérvényű Igéje marad. De hiszen maga Isten, aki mindent előre tud, Ő maga hozott döntést az Ő szolgálójának elhivatását illetően. Jézus Krisztus, Isten Fia, a „Dávid Fia“ megtisztelő címet visel. Kicsoda az ember, hogy vakmerően kérdőjel alá állítja Isten döntéshatározatait?! Egy ilyen ember vagy megszállott vagy Istentől megvetett. Ezek azok a megvetők, akikről ez áll az Apostolok Csel. 13, 41-ben: „**lássátok meg, ti megvetők, és ámuljatok el, és semmisüljétek meg, mert olyasmit viszek véghez napjaitokban, amelyet nem hinnétek, ha valaki elbeszélne nektek.**“ Ma Istennek eme művéről van szó, még akkor is ha az ellenség minden erővel meg akarja gátolni. Jézus Krisztus a győző. Ő nem fogja megengedni, hogy a pokol kapui diadalmaskodjanak az Ő igazi gyülekezete felett. A gúnyolódók mindig találnak egy kifogást arra, hogy fellépjenek az ellen, akit Isten egy szolgálatra nevezett ki. Ők még mai napig is ezt mondják: „Az egész gyülekezet meg van szentelve. A testvérek valamennyien el lettek hivatva. Mindenkinek van egy szolgálata.“ Azokra nézve, akiket Isten maga rendelt el a szolgálatra, azt a szemrehányást teszik: „Ti túl nagyon el vagytok bízakodva! Ti homokot szórtok az emberek szeméibe!“ Az ellenkezője igaz. Egy isteni elhivatás magába foglalja azt, amit az Úr Pál apostolnak mondott: „...**mert azért jelentem meg neked, hogy szolgálómmá tegelek, hogy tanúbizonyságot tegyél arról, amiket láttál, és arról, amit ezután fogok neked magamról kijelenteni. Megoltalmazlak e néptől és a pogányoktól, akikhez küldelek. Azért küldelek, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.**“ (Ap.csel.26, 16-18).

Világi királyok kinevezése és az ő leváltásuk is Isten jóváhagyásával történik (Dán. 2, 19-22). Ám azon férfiak kinevezése, akik a szellemi területre vannak

elrendelve, kizárólag Ő általa történik. Isten szolgálai végre kell hajtsák megbízatásukat akármilyen körülmények között is; a megbecsülésnek, megtiszteltetésnek éppen úgy ki vannak téve mint a gúnynak, és pellengérezésnek. Némelyeknek olyan illattá válnak „*mely halálból halált támaszt*“, másoknak olyan illattá „*mely életből életre kelt*“ (2. Kor. 2, 14-17). Éppen úgy mint a Mester, ők is némelyek felállításához lettek helyezve, másoknak pedig az eleséshez és ami a foglalkozásukat illeti, az sok ellentmondásba ütközik, azért hogy a szívek gondolatai nyilvánvalóak legyenek (Luk. 2, 34-35). Mindenki félelemmel és rettegéssel kell saját üdvösségét kimunkálja (Fil. 2, 12). A kiválasztottakra minden kivétel nélkül érvényes: „**...semmi nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, ami Urunkban.**“ (Róma 8.). És ez éppenúgy odaiálló, amit az Apostol ír: „**Én Pál, Isten szolgálja, a Jézus Krisztusnak pedig apostola az Isten kiválasztottainak hitükért és az Igazság felismeréséért ...**“ (Tit. 1,1). Most egyrészt arról van szó, hogy Jézus Krisztus örökérvényű Evangéliuma az Ő országáról minden népnek prédikálva legyen, másrészt pedig a kiválasztottak hitéről, amely a szenteknek lett elrendelve egyszer s mindenkorra (Júdás levele, 3.v.)

Emiatt fáj az, ha az emberek az „utolsó üzenet“ körén belül szemelláthatóan nem úgy hisznek, amint az Ígében áll, hanem inkább annak adnak hitelt, ami különleges kinyilatkoztatásként van előterjesztve. Életrajzoknak, vadászanekdoták-nak stb. semmi közük nincs az ezidőre szóló isteni Igérekhez, ez inkább emberkultusz, éppenúgy a kiállítások, amelyek egészen egy emberre központosúlnak. Fakereszteket, cukorkákat és rongydarabokat osztanak szét, amelyek állítólag a prófétától származnak; ezek sokkal inkább egy babonás hiedelem és egy vallásos relikvia kultuszához állnak közel, mintsem a Jézus Krisztus Evangéliumához. Mi a bibliába soroljuk a Branham testvér szolgálatát és távol tartjuk magunkat az összes csoportosulásoktól, akik kizárólag őrá hivatkoznak, és nem hagyják az egyedül Isten Igéjét érvényesülni.

A tanításra vonatkozóan ugyanis, hogy Branham testvérnek még egy sátor-szolgálatra lesz, nincs semmilyen ígéret téve az Ígében. Éppenúgy nincs annak a tanításnak sem semmi bibliai alapja, hogy az Úr a Jelenések 10 szerint mint Szövetség angyala már eljött volna, és még nem beszélve a többi tévtanításokról: a menydörgésekről stb. amelyek szét lettek az egész földön terjesztve. Az Úr különböző eljövetelei, legyen az Vőlegényként (Máté 25, 1-13), vagy ember Fiaként (Máté 25, 31-46), vagy Szövetség angyalaként (Jelenések 10, 1-7) mindig valóság és össze van kötve az Ő személyes, testi jelenlétével (< parúzia >) Az Ő összes eljövetelénél minden úgy fog történni (azok az események fognak lezajlani), mint ahogyan ez írva áll, egész az Ő eljöveteléig mint Isten az Úr, amikor lábaival az olajfák hegyére fog lépni (Zakariás 14,4).

Amikor Isten Igéje figyelmen kívül van hagyva, akkor azt sem lehet soha Isten hangjaként megnevezni, ami „Isten hangja“-ként lett kiadva. Isten maga jutatta kifejezésre az Ő gondolatait az üdvtörténettel kapcsolatosan az Igéjében. Miért nincs azon férfiaknak, akik elbizakodottságukban egy vezető pozíciót követelnek ma-

guknak, semmi beszámolni valójuk az 1965 –től 1985 –ig terjedő évekről? Avagy ebben az időszakban semmit sem munkált Isten és csak 1985-ben fogott újra hozzá? Amilyen kétségtelen az, hogy az Úr magához vette az Ő prófétáját, olyan kétségtelen az is, hogy Ő már azelőtt gondoskodott arról, hogy az Ő üzenete megszakítás nélkül tovább legyen hordozva. Ki az az ember, aki le merné ezt tagadni?

Értelmetlen dolog, a drága sírt a szép piramissal feldíszíteni és zarándoklati helyként kiépíteni, ugyanakkor megvetni és figyelmen kívül hagyni azt, amit Isten a jelenben tesz. Avagy nem-e éppen úgy díszítették a farizeusok és az írástudók annak idején a próféták sírjait? Isten igazi gyermekei szívhez veszik azt, amit az Úr mondott azokról, akiket elhívott és elküldött: „**Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket elutasít, engem utasít el, és aki engem elutasít, az azt utasítja el, aki elküldött engem.**“ (Lukács 10,16).

Mi határozottan nagyon közel vagyunk a célhoz. Tekintettel az ótestamentumi áldozatokra ez áll írva: „... **amelyeknek nincs hatalmuk arra, hogy a lelkiismeret követelése szerint tegyék bevégezté azt, aki a szolgálatot végzi**“ (Zsid. 9,9). Tekintettel a Jézus Krisztus keresztfán végződő tökéletes áldozatára a Golgotán az áll írva: „**Mert egyetlen áldozatvitelével mindenkorra célhoz vezetve – bevégeztékké tette azokat, akik általa megszenteltetik magukat.**“ (Zsid. 10,14).

„**tegyétek teljessé az én örömeimet azzal, hogy egy értelemben vagytok, ugyanaz a szeretet lakozzék bennetek – egy szellem szerinti észjárásat ápoltok és egyetértően ugyanarra a célra törekedjétek; semmit ne tegyetek önzésből se hiú dicsőségvágyásból, hanem alázatosságban különbnek tartásotok egymást magatoknál...**“ (Fil. 2, 2-3).

„...**de egyet teszek: Ami mögöttem van, azt ellefejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért. Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozzunk, és ha valamit másképpen gondoltok, azt is kijelenti majd Isten nektek,**“ (Fil. 3, 14-15).

Aki tudomásul veszi a bibliai próféciaák beteljesülését és az aktuális világrengető történéseket is, ahhoz a következtetéshez jut, hogy nagyon közel vagyunk a célhoz. Egy pillantás a jelenkori eseményekre, egy pillantás Izraelre, egy pillantás az Iszlám világra, egy pillantás a vallásos világra, egy pillantás az Európa politikai egyesülésére, egy pillantás a globális mozgalomra, egy pillantás a világalomra, egy pillantás Róma felé — mindezek után csak egy pillantás marad **felfelé**: „... **amikor pedig ezek elkezdődnek és látjátok beteljesedni őket, erősítsétek fel magatokat, és emeljétek fel fejeiteket, mert közeledik a megváltásotok.**“ (Luk. 21. 28-36).

Megemlékezés a negyven éves időszakról

Már a hatvanas években meglátogattam Kelet-Európa országait. Akkor még lé-

tezett a „Vas-függöny“, amely majdnem áthatolhatatlan volt. És mégis bejutott az Íge erre az időre a Kelet-tömbbe is. 1989 után nemcsak Moszkvában tudtam az Ígét szabadon hirdetni, hanem az Urálban, Szibériában és az egész Kelet-Európában. Hogy egy isteni elhívással (Ap.csel. 26,19) a legnagyobb felelőség van összekötve, amely a földön létezik, megfogják mindazok, akiknek istenfélelmük van, érteni. Ha én a legfontosabb élményekre, amelyeket Isten kegyelméből ajándékozott, mégegyszer visszatértem, csak azért, hogy az Úr hűségét és az Ő gondviselését a gyülekezethez szem elé tárjam. Vannak személyes élmények, amelyeket az összes hívők átélnek: megtérés, ujjászületés, a Szent Szellemmel való keresztség, gyógyulás stb., de vannak olyanok is amelyek közvetlenül össze vannak az üdvttervel kötve és ezért nagy jelentőségük van a gyülekezetnek. Ez különösen rátalál Pálra és éppenúgy Branham testvérré is, mivel mindkettőnek egy üdvtörténeti hivatást kellett végrehajtani.

Most mégegyszer az 1965 év utáni időszakaszra teszek említést. Közvetlenül a kezdet után Barilier Alexis testvér is álláspontot foglalt az üzenet mellett. Őt Isten először az Európa francia nyelvű országaiban és aztán Afrikában állított nagy áldásul. Ő fordítja csapatával együtt a francia nyelvű brosúrák nagy részét. Ezen felül még gyakran meglátogatja Afrika központi részét, hogy az emberiségnek személyesen is tudja az Ígét hirdetni. A mi hűséges testvérünkre egy nagy jutalom vár. Mivel ő is személyesen átélte a Branham testvér összejöveteleit 1955-ben Svájcban, egész biztosan ő is beszámolhat mint szemtanú arról, amit látott és átélt.

Etienne Genton testvér is éppenúgy személyesen hallotta Branham testvért és átélte rendkívüli szolgálatát. Az ő szolgálatát is nagy áldás kísérte kezdettől fogva, elsősorban Olaszországban és majd más országokban is. Mindkét testvér fordítja a Branham testvér prédikációit és a körleveleket és brosúrákat is, amelyeket mi Krefeldben adunk ki. Ők az egész életüket az Úrknak a Megváltónak szentelték. Ezek azok a testvérek, akik Isten szavát igazán osztják.

Egy egész más, de ugyancsak fontos feladata volt Mehnert Detlef testvérnek, aki 2003 áprilisában lett hazahívva. Ő az a ő zurnalisztikai tevékenysége mellett nagyon fontosnak látta a kapcsolatfelvételt az összes denominációkkal. Valójában 1989 után különös módon használta fel őt az Úr, úgyhogy én a moszkvai egyetem teológia kar összes egyetemistáihoz egy hétig beszélhettem. Az ő rendkívüli tehetsége tette lehetővé, hogy az egész világon új kapcsolatokat teremtett nekem, a muzulmán országokban is. Mehnert testvér egy különleges Izrael – barát volt és áldásos nyomot hagyott hátra Isten birodalmában. Az én szeretett testvéremre egy nagy jutalom fog várni.

Az elmúlt években hasonlóan nagy áldás kísérte a következő testvérek munkáját különböző országokban: Didier testvér, Gilbert testvér Párizsból valamint Leonard Lifese testvér Brüsseltől; Graf Urs testvér Svájcban és Müller Walter testvér Ausztriából. Világszerte megmaradtak a testvérek az Ígénélnél Isten népének szolgálva. Sokan közülük nagy felelőséget viselnek a városukban és az országukban. Mi mindnyájukkal össze vagyunk az isteni szeretetben kötve.

Összefoglalás

Miután visszapillantottunk abba, amit Isten a mi időnkben tett, reményteljesen nézünk a láthatatlanra, mintha Őt látnánk (Zsid. 11, 27), mivel mi tudjuk, hogy Ő minden ígéreteit be fogja teljesíteni (Róma 4, 13-25). Ami Isten kegyelme által különösen az utolsó negyven esztendőben az Isten birodalmában történt, meghaladta a mi elvárásainkat. Ez ténylegesen előfeltétele annak, ami a következő időszakban fog történni. Isten Ígéje ki lett az egész világba hordozva az összejöveleken, könyvek és brosúrák által és TV-adások által. Branham testvértől kb. 200 prédikációk állnak német nyelven rendelkezésre, amelyeket állandóan utánna kell nyomtassunk. Éppenúgy ki lesznek küldve az első hétvégén tartott prédikációk az egész világra a szolgáló testvéreknek, akik ezeket újra tovább adják.

Amikor én 1966-ban egészen az Úrnak szenteltem magam, könnyek alatt tettem le egy esküt az egek Ura előtt és életemet tudatosan az Ő szolgálatába tettem. Többek között ezt mondtam: „Hűséges Uram, hadd hirdessem a Te Ígédet úgy, hogy mindenki, aki ezt az én számból hallja, hívó és szent lehessen. Ne engedd meg, hogy olyat mondjak, ami nem állhat meg előtted. Gondoskodj Te a Te gyülekezetedről és a Te művedről pénzügyi szempontból is, mivel én soha nem fogom a pénzt megemlíteni.“

Hála Istennek mind e mai napig ingyenesen küldünk ki mindent az egész világba és nem kell semmit sem eladjunk. Számunkra csak egyedül az fontos, hogy az isteni üzenetet az egész világ végéig szétosszuk. Az összes költségek a misszió utakra, a nyomdára és szállítási költségekre, az összes rész-és teljes időt dolgozókra, az összes TV-programokra, a ti adományaitokból vannak fedve.

Ezzel az alkalommal egy különös köszönetet mondok a német nyelvet beszélőknek, mivel kezdettől fogva alátámasztották a testvérek és testvérnők Németországból, Ausztriából és Svájcban a művet. Később más országokból is csatlakoztak egyesek hozzá. Kívánom, hogy nektek, akiknek szíveteken fekszik Isten műve és gódoskodtok arról, hogy az örömhírnökök lábai az Ígét hordozhatják (Ézs. 52,7; Róma 10,15) Isten az Úr gazdagon viszonozza.

Mi nem tudjuk, mennyi idő marad még hátra. Egész biztosan rövidre lesz kimerve. De ébren maradunk és kihasználjuk és készen állunk a működésre, addig amíg nappal van, mert az éjszaka egész biztosan jön, ahol senki sem működhet többé. Legyetek megáldva és az Úr kegyelmébe ajánlva a názáreti Jézus Krisztus nevében. Legyen a 2006 esztendő egy jubileumi esztendő, amelyben mindenki visszatérhet az eredeti lelki élet teljébe. Gondolatok naponta rám imában és az egész műre és minden testvérré.

Isten megbízásából

Ugyanettől az írótól még más bibliai témák is lettek kezelve, amelyek 16 különböző nyelven sokaknak világszerte maradó áldássá váltak.

Branham testvér számos németre fordított prédikációi is ki lettek a missziókiadóban nyomtatva. Érdeklődésére szívesen elküldünk egy jegyzéket.

Hadd győződjön meg ön is arról, amit számunkra a mi hűséges Urunk és Megváltónk a lelki eledelből előkészített.

Frank testvér egy Zürich-i előadáson

Missions-Zentrum
Postfach 100707
D-47707 Krefeld

Telefon: 02151 / 545151
Fax: 02151 /951293

E-mail: volksmission@gmx.de oder
E.Frank@freie-volksmission.de

Homepage: <http://www.freie-volksmission.de>

Tilos engedély nélkül a sokszorosítás és lemásolás. Az iratok kiküldése önkéntes adományokra alapszik.